

бноститѣ на които намираме въ безбройнитѣ книги по възпитанието. Но не мисли че си извършилъ всичко, ако съ потушването на тия недостатѣци си оставилъ да се вмжкнжтъ или ти самъ си вмжкнжлъ по пагубни недостатѣци — по малко видими и по нѣкога даже приятни при първъ погледъ — които отниматъ наивността на дѣтинството, и които, като развращаватъ отъ напредъ нравствената природа при самий ѝ источникъ, приготвятъ сжщества лжжливи, притворни, немощни, нетърпими на себе си и на другитѣ. Азъ можъ да спомѣнж за едно голѣмо число отъ тия пороци: лукавството, суетността, себелюбието, притворството. Ето наистина опаснитѣ пороци, не само защото правятъ зли дѣца, но най вече защото прѣдвѣщаватъ зли чловѣци.

Какво по противно има за дѣтинската природа отъ притворството? Дѣтинството притежава естествени приятности; каква нужда има то отъ искусственитъ и притворнитѣ приятности? Само единъ покваренъ вкусъ може да обича у дѣтинството обноснитѣ и приструвнитѣ на обществото. Обществото почива на условия, които си иматъ безсѣмнижно своята причина, но на които не бива да гледаме като на закони святи, толкова задлжжителни и даже по уважаеми отъ нравственитѣ закони. *Добрѣ е прави тѣва което си длжженъ да правишь да стои по горѣ отъ както трѣбва.* Именно това начало ние забравяме, когато обучаваме дѣтинството на обноси които не сж по възрастьта му, когато насърчаваме у него приструвката и показътъ, когато най сетнѣ му внушаваме приетитѣ по обичай